

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Centrum aukcí.cz s.r.o.**, IČO: 28850700
sídlem Piletická 486, Věkoše, 503 41 Hradec Králové
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Štofem
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 796/44, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2022, č. j. ČOI
21477/22/O100/Ber/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabýval otázkou, zda žalobce dostatečně informoval spotřebitele o ceně služeb prvotně nabízených na internetových stránkách *www.realitymix.cz* a *www.reality.idnes.cz*. Současně soud hodnotil, zda se žalobce dopustil v navazující e-

mailové komunikaci se spotřebiteli nekalé obchodní praktiky a klamavého konání. Ve skutkově související věci již soud rozhodoval v řízení vedeném pod sp. zn. 31 A 26/2021.

2. Česká obchodní inspekce, Inspektorát Královéhradecký a Pardubický (dále jen „správní orgán I. stupně“), shledala žalobce vinným z třech přestupků dle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 5. 1. 2023 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a uložila mu pokutu ve výši 1 500 000 Kč.
3. Přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se žalobce dopustil tím, že v e-mailové komunikaci se spotřebiteli odkázal na své internetové stránky, kde uváděl: *„OKRESNÍ SOUD V HRADCI KRÁLOVÉ ROZHODL DNE 28. 1. 2021 ŽE PROVOZOVATEL WEBU S-DRAŽBY.CZ MÁ NÁROK NA REGISTRAČNÍ POPLATEK 5.000,- Kč. TÍMTO PRAVOMOCNÝM SOUDNÍM ROZHODNUTÍM BY MĚLO BÝT VE VĚCI JASNO. ČOI JIŽ BYLA O TOMTO SOUDNÍM ROZHODNUTÍ TĚŽ INFORMOVÁNA A PŘEDPOKLÁDÁME, ŽE SE BUDE PŘI SVÉM VÝKLADU PRÁVA DRŽET SOUDNÍHO ROZHODNUTÍ, KTERÉ JE JEDINÉ ZAVAZUJÍCÍ. ...“* Tímto sdělením v průměrném spotřebiteli navozoval dojem, že i v jeho potenciálním sporu bude rozhodnuto právě takto. Sdělení proto bylo v rozporu s požadavkem odborné péče a bylo způsobilé podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele (§ 4 odst. 1 a odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele).
4. Druhého přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se žalobce dopustil tím, že:
 - a. v e-mailové komunikaci se spotřebiteli uvedl, že *„[p]řípadné odstoupení od smlouvy nemá vliv na nárok na poplatek, jelikož ve smluvní dokumentaci jste odsouhlasil jako klient skutečnost, že žádáte o zaslání dokumentů před uplynutím ochranné lhůty.“* Spotřebitel však neposkytl výslovný souhlas dle § 1837 písm. a) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), jelikož souhlas byl uveden pouze v dokumentech *Sdělení před uzavřením smlouvy* a *Smlouva o poskytnutí služeb v rámci exekuční dražby*. Dokumenty byly sice spotřebiteli přístupné před uzavřením smlouvy jako aukční podmínky, ale jejich znění v rámci registrace výslovně neodsouhlasil. Jde tedy o věcně nesprávnou a nepravdivou informaci, která mohla spotřebitele vést k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil (§ 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele).
 - b. v e-mailové komunikaci se spotřebiteli odkázal na své internetové stránky, kde uváděl: *„Rozsudek OS HK ale uvádí, že i v červnu 2019 byla informovanost na www.s-drazby.cz v pořádku.“* V rozsudku č. j. 10 C 251/2020 - 45 však Okresní soud v Hradci Králové uvedl pouze to, že se žalobce mohl dostatečně informovat o podmínkách registrace. Nijak neaplikoval ustanovení o závazcích ze smluv mezi podnikatelem a spotřebitelem. Jde tedy o věcně nesprávnou a nepravdivou informaci, která mohla spotřebitele vést k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil (§ 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele).
5. Třetího přestupku dle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele se žalobce dopustil tím, že:
 - a. na internetových stránkách *www.realitymix.cz* neinformoval spotřebitele u jím nabízených nemovitostí o ceně poskytované služby *„registrační poplatek pro zajištění informací ke klientem poptávané dražbě, e-mailová podpora“* ve výši 5 000 Kč v souladu

s cenovými předpisy. Cenu této služby v inzerátech neuvedl. V inzerátech bylo uvedeno, že pro více informací je třeba kontaktovat makléře (žalobce). Po odeslání dotazu přišla na zadaný e-mail zpráva z adresy *info@s-drazby.cz* o potřebnosti registrace pro získání informací k vybrané nemovitosti. Ani v této zprávě nebyl spotřebitel žádným způsobem seznámen s cenou služby. Po kliknutí na odkaz v emailové zprávě byl spotřebitel přesměrován na internetovou stránku žalobce *www.s-drazby.cz/registrace*. Teprve před kliknutím na pole „Registrovat se“ byla spotřebiteli sdělena informace: „*Odesláním formuláře učiníte registraci, která je ZPOPLATNĚNA dle platných Aukčních podmínek a ceníku zde a souhlasíte s těmito aukčními podmínkami a ceníkem pro jednotlivé typy aukcí, služeb pro exekuční dražby a služeb pro insolvenční nemovitosti.*“ Až po otevření příslušného textu se spotřebitel dozvěděl cenu poskytované služby, případně byl odkaz na ceník umístěn na horní a dolní liště internetové stránky. Informace o ceně konkrétní služby ke konkrétní nemovitosti tedy před jednáním o koupi nebyla spotřebiteli přístupná tak, aby nemusel činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny (§ 12 zákona o ochraně spotřebitele).

- b. na internetových stránkách *www.reality.idnes.cz* neinformoval spotřebitele u jím nabízené nemovitosti o ceně poskytované služby „*registrační poplatek poskytnutí služeb v rámci zajištění obstarání příležitosti nabytí vlastnického práva k nemovitostem z insolvenčního řízení*“ ve výši 6 000 Kč v souladu s cenovými předpisy. Cenu této služby v inzerátech neuvedl. V inzerátu bylo uvedeno, že pro více informací je třeba kontaktovat prodejce (žalobce). Po odeslání dotazu přišla na zadaný e-mail zpráva z adresy *info@s-drazby.cz* o potřebnosti registrace pro získání informací k vybrané nemovitosti. Ani v této zprávě nebyl spotřebitel žádným způsobem seznámen s cenou služby. Po kliknutí na odkaz v emailové zprávě byl spotřebitel přesměrován na internetovou stránku žalobce *www.s-drazby.cz/registrace*. Teprve před kliknutím na pole „Registrovat se“ byla spotřebiteli sdělena informace: „*Odesláním formuláře učiníte registraci, která je ZPOPLATNĚNA dle platných Aukčních podmínek a ceníku zde a souhlasíte s těmito aukčními podmínkami a ceníkem pro jednotlivé typy aukcí, služeb pro exekuční dražby a služeb pro insolvenční nemovitosti.*“ Až po otevření příslušného textu se spotřebitel dozví cenu poskytované služby, případně byl odkaz na ceník umístěn na horní a dolní liště internetové stránky. Informace o ceně konkrétní služby ke konkrétní nemovitosti tedy před jednáním o koupi nebyla spotřebiteli přístupná tak, aby nemusel činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny (§ 12 zákona o ochraně spotřebitele).
- c. na internetových stránkách *www.milionovy-prodej.cz/vyhledani-nemovitosti* neinformoval spotřebitele o ceně poskytované služby „*registrační poplatek - registrace klienta pro zajištění služby vyhledávání nemovitosti dle jeho parametrů po období 90 dnů*“ ve výši 7 700 Kč v souladu s cenovými předpisy. Cenu této služby uvedl na hlavní stránce pouze ve velkém množství textu. Při samotné registraci bylo uvedeno pouze: „*Odesláním poptávky učiníte registraci, která je zpoplatněna, a souhlasíte se zpracováním osobních údajů a se zněním smluvních podmínek.*“ Ceník služeb byl uveden v závěru smluvních podmínek a byl umístěn na horní a dolní liště internetové stránky. Informace o ceně služby tedy před jednáním o koupi nebyla spotřebiteli přístupná tak, aby nemusel činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétní služby (§ 12 zákona o ochraně spotřebitele).
6. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, kterému žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím částečně vyhověl a prvostupňové rozhodnutí zrušil ve výroku I. bod 2) písm. b) a ve výroku I. bod 3) písm. c) [skutky popsány v

odůvodnění rozsudku pod odstavcem 4 písm. b) a 5 písm. c)]. Současně snížil výši uložené pokuty na 1 200 000 Kč. Ve zbylém rozsahu odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce v úvodu podání shrnul, že se žalovaný řádně nevypořádal s navrženými důkazními prostředky, neboť některé nevzal ani v potaz. Tím došlo v řízení k procesní vadě. Nevypořádal také předložené argumenty žalobce, což zakládá nepřezkoumatelnost a nezákonnost jeho rozhodnutí. Namítl také nesprávné posouzení právní povinnosti dle § 4 odst. 4, § 5 odst. 1 a dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele v přímé souvislosti se závěry z provedených kontrol a s doporučením a pokynem k nápravě právní povinnosti paradoxně právě ze strany žalovaného.
8. Dne 28. 8. 2019 správní orgán I. stupně provedl na základě podnětů několika spotřebitelů u žalobce kontrolu dodržování právní povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele, včetně kontroly celého registračního procesu a povinností souvisejících s provozem webového portálu *www.s-drazby.cz*. Kontrola odhalila dva přestupky - a to v rámci dodržování § 12 zákona o ochraně spotřebitele a neuvedení celé poštovní adresy subjektu mimosoudního řešení sporů.
9. Žalobce uvedl, že při této kontrole správní orgán doporučil, jak má uveřejnit ceník služeb, aby byl dostupný na jedno, dvě kliknutí. Žalobce tedy zjednal nápravu ve dvou vytýkaných oblastech. Pracovnice žalovaného následně v rámci telefonického rozhovoru dne 9. 9. 2019 žalobce ujistila, že je vše v pořádku. Audionahrávku hovoru žalobce předložil ve správním řízení. Pracovnice v ní uvedla v čase 0:53 *“podle mě je to přehledné, krásně jste to tam udělali ten ceník“*, v čase 1:35 *“lidi by byli blbí, kdyby na to neklikli a už bychom jim to ani, prostě bychom jim napsali od stolu, že je to jejich blbost“*, v čase 4:42 *“ceník je jasný, přehledný, je tom tam opravdu pěkně není důvod, aby si to nepřčetli“*.
10. Další kontrolu správní orgán provedl dne 30. 9. 2019 a neshledal žádné pochybení při dodržování právní povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele. V protokolu ze dne 1. 10. 2019 je zaznamenáno, že žalobce zjednal nápravu, mimo jiné právě přehlednějším zpřístupněním ceníku služeb včetně registračního poplatku. Jedná se tedy o důkazy, že se žalobce vždy řídil pokyny žalovaného.
11. Žalobce dále namítl, že žalovaný částečně zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ke skutku popsanému ve výroku prvostupňového rozhodnutí v části I. bodě 3) písm. c) konstatoval, že cena služby byla uvedena v textu na webových stránkách, ceník bylo možné zobrazit po rozkliknutí ikony na horní nebo dolní liště webu a prezentace nebudila dojem, že by se mělo jednat o bezplatnou službu.
12. Webová prezentace *www.vyhledani-nemovitosti.cz* má celkem 10 stran, které na sebe souvisle navazují tzv. rolováním. Žalovaný považuje uvedení ceny služby za dostatečné v tomto případě, ačkoliv cena služby není uveřejněna přímo u registračního formuláře, ale v sekci, která je zveřejněna na jiném vzdáleném umístění na webu. Jak uvádí žalovaný, cena služby je zmíněna v sekci *„Jak postupovat, když chci vyhledat výhodnou nemovitost“*. Tato sekce je zveřejněna na stránkách na začátku webové prezentace, kdežto samotný registrační formulář je umístěn až na jejím konci. Je tedy zřejmé, že cena služby není zveřejněna u samotného registračního formuláře, tak jak je to žalobci vytýkáno v rámci porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele při provozu webu *www.s-drazby.cz*.

13. Ceník je současně možné zobrazit po rozkliknutí ikony na horní nebo dolní liště webu. Jde o totožné umístění ceníku jako na stránce *www.s-drazby.cz*. Žalobce souhlasí se žalovaným, že prezentace na *www.vyhledani-nemovitosti.cz* nebudila dojem, že by se mělo jednat o bezplatnou službu. Nicméně žádný subjekt nemůže rozumně očekávat, že bude jakákoliv služba poskytována zdarma. U inzerovaných nemovitostí v realitní inzerci se dá za určitých okolností předpokládat, že pokud klient chce pouze zaslat informace o nemovitosti, je toto zaslání běžně realizováno inzerentem zdarma, jelikož inzerent participuje finančně na samotném prodeji nemovitosti. Právě z tohoto důvodu žalobce již od počátku poskytuje všem svým potencionálním klientům informace, a to jak v realitní inzerci, tak v emailové komunikaci, která předchází samotné registraci, tak před sdělením před samotnou registrací. Z těchto informací by mělo být průměrnému spotřebiteli více než jasné, že žalobce poskytuje placené služby.
14. Ze strany žalovaného se jedná o šikanózní jednání. Jako důvod pro zrušení rozhodnutí a snížení sankce o 300 000 Kč (*www.vyhledani-nemovitosti.cz*) žalovaný uvádí důvody, které však u totožného skutku (*www.s-drazby.cz*) jsou zcela nepochopitelně přičítány k jeho tíži s vyměřenou sankcí 1 200 000 Kč.
15. Žalovaný žalobci vytýkal, že informuje v realitní inzerci o ceně za službu v kolonce provize. Jiná možnost zadání ceny služby do inzerce nebyla z důvodu na straně inzertního portálu možná. Žalobce neví, jak více informovat spotřebitele o konkrétních cenách za své různé služby, než tučně zvýrazněním upozorněním „ZPOPLATNĚNA“, zveřejněným ceníkem na několika místech před samotnou registrací nebo tučně zvýrazněným poplatkem ve smluvní dokumentaci. Je třeba si uvědomit, že se nemůže jednat o seznámení s pouze jedním registračním poplatkem, ale s celkovým popisem služby a jednotlivými cenami, které jsou u jednotlivých služeb rozdílné. Právě pro přehlednost a transparentnost je vše výše uvedené zveřejněno v předmluvní a smluvní dokumentaci. Stejně tak v emailové komunikaci, která předchází samotné registraci, je vždy potenciální klient upozorněn na skutečnost, že společnost poskytuje své služby na základě aukčních podmínek.
16. Žalovaný podle žalobce znevažuje pravomocná soudní rozhodnutí, které hovoří v jeho prospěch. Odkázal na celkem 36 elektronických platebních rozkazů vydaných na jeho návrh. Poukázal také na rozsudky okresních soudů, v nichž soudy posuzovaly finanční nárok žalobce na uhrazení registračního poplatku ve výši 5 000 Kč a rozhodly v jeho prospěch¹.
17. V dalším rozsudku ze dne 5. 3. 2019, č. j. 12 C 238/2018 - 45, Okresní soud v Hradci Králové sice neřešil registrační poplatek ve výši 5 000 Kč, ale žalobu na vrácení aukční jistoty ve výši 74 000 Kč. Jedná se však o stejný způsob a formu registrace za využití stejné registrační cesty na stejném webu. Soud vyslovil, že „[v]eškeré sdělení vůči žalobkyni žalovaný provedl jasně a srozumitelně a splnil i další povinnosti dané ustanovením § 1811 o.z. Sdělení před uzavřením smlouvy, oznámení o odstoupení od smlouvy a aukční vyhlášku jí poskytl před započítím v textové podobě v souladu s ust. § 1824 o.z. zveřejněním na svých webových stránkách a žalobkyni nic nebránilo si tyto dokumenty vytisknout. Žalovaný proto ve smyslu ust. § 1839 o.z. prokázal, že žalobkyni prokazatelně sdělil všechny zákonem

¹ Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. 1., č. j. 31 C 21/2022 - 10, rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 2. 2022, č. j. 26 C 25/2022 - 26, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 1. 2021, č. j. 10 C 251/2020 - 45.

vyžadované údaje.“ Žalobce také doplnil, že soud hodnotil rovněž otázku, zda je spotřebitel řádně informován o ceně za službu či nikoliv.

18. Již v únoru 2020 žalobce upravil informační oznámení před registrací. Především doplnil informaci o zpoplatnění velkým zvýrazněným textem, a to navzdory citovaným soudním rozhodnutím hovořícím ve prospěch žalobce. Soudy tedy považovaly informaci za dostačující, ale přesto je žalobce pokutován sankcí 1 200 000 Kč za porušení právní povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele.
19. K přestupku spočívajícímu ve zveřejnění odkazu na rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 28. 1. 2021 žalobce uvedl následující. Žalovaný se omezil na obecné konstatování, že došlo k porušení § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele, tedy k porušení právní povinnosti, která nebyla v rámci prvoinstančního rozhodnutí vůbec zmíněna. Žalobce chtěl zveřejněním celého znění soudního rozhodnutí informovat o tom, jaký právní názor má soud, byť závazný pouze pro účastníky sporu. V dané věci totiž posuzoval stejnou formu uzavření smluvního vztahu registrací, informování klientů nebo seznámení se smluvními dokumenty. Žalobce je toho názoru, že se z jeho strany nemůže jednat o porušení § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele, a to i s ohledem na zveřejnění celého textu soudního rozhodnutí a tvrzení pouze závěrů z tohoto rozhodnutí.
20. Poukázal na skutečnost, že žalovaný dává žalobci za vinu informování 13 stěžovatelů rámci emailové komunikace. V tomto období 2 let však žalobce komunikoval s více jak 100 000 potencionálními žadateli o služby společnosti. Žalovaný ve svém napadeném rozhodnutí uvádí celkový počet 52 stěžovatelů za cca 30 měsíců fungování žalobce. Žalobce za toto období reagoval na cca 125 000 dotazů od žadatelů o jeho služby. Ze všech 13 stěžovatelů pak došlo k úhradě poplatku pouze u dvou z nich. Na ostatní stěžovatele výše uvedený informační email neměl žádný vliv na jejich rozhodování.
21. Dalším méně závažným přestupkem mělo být dle žalované porušení § 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Žalobce měl své klienty v e-mailech informovat, že případné odstoupení od smlouvy nemá vliv na nárok na poplatek, neboť ve smluvní dokumentaci odsouhlasili, že žádají o zaslání dokumentů před uplynutím ochranné lhůty.
22. Žalobce má za to, že žalovaný vykládá pojem výslovný souhlas právě a jen analogicky z pravidel poskytování dodatečných plateb podle článku 22 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů („směrnice o právech spotřebitelů“). Výrazy „výslovná žádost/výslovný souhlas“ v této souvislosti vykládá tak, že předpokládají pozitivní kroky ze strany spotřebitele - například zaškrtnutí políčka na internetových stránkách.
23. Žalovaný vychází z dokumentu, který není právně závazný a slouží pouze jako pokyn. Tento dokument tedy nepředstavuje formální výklad práva EU. V této souvislosti žalobce citoval judikaturu Nejvyššího soudu k povaze projevu vůle, z níž plyne, že projev vůle může být vyjádřen i nevýslovně, konkludentně, pokud nevzbuzuje pochybnosti o tom, jakou vůli chtěl subjekt projevit². Dle žalobce lze považovat za výslovný souhlas právě samotný úkon registrace. Jedná se o projev vůle, který právě

² Rozsudky ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. 33 Odo 663/2005, ze dne 4. 2. 2015, sp. zn. 23 Cdo 3731/2014, a ze dne 21. 1. 2013, sp. zn. 31 Cdo 3999/2011.

vyžaduje „pozitivní kroky ze strany spotřebitele“ - a to vyplnění registračních údajů a provedení registrace. Souhlasem se rozumí jakýkoliv svobodný, konkrétní, informovaný a jednoznačný projev vůle subjektu.

24. Žalobce se v žalobě věnoval také konkrétním dílčím tvrzením žalovaného, s nimiž nesouhlasí. Uvedl například, že žalovaný ignoruje fakt, že vždy bude určité minimální procento stěžovatelů, kteří si opravdu budou stěžovat na vše, kteří jsou nepozorní, popř. nikdy nepřipustí své možné pochybení a nikdy nebudou patřit do většiny tzv. průměrných spotřebitelů. Žalobce ročně zpracuje zhruba 52 700 dotazů od žadatelů o služby. Právě počet zpracovaných žádostí v porovnání s počtem stěžovatelů je absolutně stěžejní a rozhodující.
25. Žalobce nesouhlasí také s tvrzením žalovaného, že z formuláře při zakládání účtu ke Katastru nemovitostí je zřejmé, že si klient objednává placené služby. Z formuláře je zřejmé, že se klient dozví konkrétní cenu služby až z přílohy č. 4 k vyhlášce č. 358/2013 Sb., o poskytování údajů z katastru nemovitostí, a na tuto vyhlášku není nikde u formuláře žádný odkaz.
26. Dále žalobce namítl, že se žalovaný řádně nevypořádal s tvrzením, že vždy postupoval přesně dle pokynů a doporučení žalovaného. Žalobce je přesvědčen, že neporušil informovanost spotřebitele o ceně služby. K tomuto porušení fakticky dojít nemohlo, jelikož i správní orgán potvrdil ve svém napadeném rozhodnutí existenci ceníku zveřejněného na jeden proklik, smluvních podmínek a zvýrazněného upozornění před samotnou registrací. Pokud se zaměstnanci žalovaného dobrali k údajům o registračním poplatku, mají tuto možnost všichni klienti, kteří se chovají na internetu zodpovědně a s určitou mírou obezřetnosti (průměrný spotřebitel), tak jak jim tuto povinnost přímo definuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách. Případná nečinnost spotřebitele je pouze jeho rozhodnutím a nenese za ni odpovědnost žalobce.
27. Podle žalovaného je registrační poplatek ve výši 5 000 Kč citelným zásahem do rozpočtu běžného klienta. Žalobce zdůraznil, že klienti mají zájem vydražit nemovitosti a mají možnost získat nemovitosti v řádech milionů korun českých. Proto není možné akceptovat tvrzení, že by se mělo tímto poplatkem zasáhnout citelně do rozpočtu klienta. Žalovaný také uvedl, že služba žalobce je zpoplatněna jediným paušálním poplatkem a není nikterak obtížné (prostorově ani technicky) informovat klienta o zpoplatnění. Žalobce je však rozdílného názoru. Klientům nabízí několik druhů služeb, některé zdarma, které se postupem času rozrůstají, a každá služba má rozdílné poplatky a odměny. Není tak možné uvádět tyto informace souhrnně. Žalobce rovněž uvedl, že pokud podle žalovaného byla pokuta ve výši 2 000 nepřiměřeně nízká, jedná se o rozhodnutí samotného žalovaného o stanovení výše sankce, což nemůže být přičítáno k tíži žalobci. Jednalo se přitom o sankci 1 000 Kč za porušení právní povinnosti § 12 zákona o ochraně spotřebitele a sankci 1 000 Kč za neúplnou adresu dle § 14 téhož zákona.
28. Žalobce je přesvědčen, že nemá být trestán žádnou sankcí. Pokud však připustí hypotézu žalovaného, výše sankce neodpovídá judikatuře, dle které lze považovat za nepřiměřený několiknásobek původní sankce. Takové zvýšení představuje zcela nepřiměřenou tvrdost správních orgánů a útok od jinak racionální praxe vycházející z principu zdvojnásobení sankce při opakovaném protiprávním jednání. Žalobce citoval rozsudek

Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 5. 2019, č. j. 57 A 112/2013 - 320, v němž soud konstatoval následující: „Pokud soud srovná přístup žalované v referenční a v nyní projednávané věci při sankcionování recidivy, je jednoznačně zřejmé, že se zásadním způsobem liší. V referenční věci docházelo ke graduálnímu růstu uložených pokut (v zásadě se pokuta vždy zvětšila na dvojnásobek při opakování protiprávního jednání), naproti tomu v projednávané věci došlo k růstu pokuty za první porušení povinnosti žalobcem z 150.000 Kč (viz v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí citované rozhodnutí inspektorátu Ústeckého a Libereckého ze dne 14. 2. 2013, č. j. ČOI 15838/13/2500/0008/RZ/BL) na 1.400.000 Kč, tj. došlo ke zvýšení pokuty na úroveň přesahující devítinásobek původně uložené částky, což soud považuje za zcela nepřiměřenou tvrdost správních orgánů a úkrok od jinak racionální praxe žalované vycházející z principu zdvojnásobení sankce při opakovaném protiprávním jednání.“

29. V závěru žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný dostatečně nevypořádal předložené argumenty. Žalovaný v rámci svých rozhodnutí vždy popsal skutkový stav, shrnul vyjádření a stručně některé námitky žalobce. Přístup žalovaného označil za neustálé zbavování se a přenášení odpovědnosti do další fáze řízení a považuje jej za nepřijatelný a rozporný s § 68 odst. 3 správního řádu a judikaturou Nejvyššího správního soudu³. Žalovaný pouze mechanicky převzal závěry stanovisek prvoinstančního orgánu a neuvedl ve svých rozhodnutích žádnou vlastní úvahu především ve vztahu ke klíčové otázce, zda došlo ke zjednání nápravy v informovanosti klientů, resp. splnění právní povinnosti dle §12 zákona o ochraně spotřebitele na doporučení a pokyn žalovaného. Totéž platí ve vztahu k druhé otázce, zda je implementace povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele dostatečná.
30. Námitku nepřezkoumatelnosti poté žalobce rozvedl v doplnění žaloby ze dne 11. 4. 2022, a to ve vztahu k odůvodnění výše pokuty.
31. Uvedl, že správní orgán je povinen se při ukládání trestu zabývat podrobně všemi zákonnými hledisky stanovenými pro určení druhu a výměry správního trestu. Je povinen podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a také podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo to které hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty musí být vždy zdůvodněna takovým způsobem, který nepřipouští pochyby o tom, že pokuta uložená správním orgánem plně odpovídá konkrétním okolnostem každého individuálního případu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 – 68, podle nějž *„[r]ozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ.“* Žalovaný takto při stanovení druhu a výměry trestu nepostupoval. Jeho tvrzení lze považovat za neurčitá a v důsledku toho za nepřezkoumatelná.
32. Žalobce poukázal také na zřejmou rozpornost v úvahách správních orgánů týkající se hodnocení způsobu spáchání přestupku. Namítl, že jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku nelze zohledňovat jako zvláštní okolnost při ukládání výše pokuty.

³ Rozsudky ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109 nebo ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 As 250/2015 – 92.

Pakliže tedy došlo k zohlednění skutků, jež jsou již posuzovány jako porušení ustanovení zákona o ochraně spotřebitele i při stanovení výše pokuty, došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Platí totiž, že k okolnosti, která je zákonným znakem přestupku, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání trestu.

33. Zohlednit je třeba také majetkové poměry osoby, jež se přestupku dopustila. Žalovaný se v posuzovaném případě při hodnocení majetkových poměrů žalobce omezil na výlučně na přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2020 a údaje z rozvahy a z výkazu zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2020. Žalobce namítl, že vyjádření žalovaného k majetkovým poměrům je zcela nedostatečné, neboť je pouze obecné. Majetkové poměry neposoudil dostatečně detailně, zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce namítal likvidační charakter pokuty uložené správním orgánem I. stupně.
34. Majetkové poměry a možný likvidační charakter pokuty má správní orgán hodnotit za součinnosti pachatele. Nicméně i bez poskytnutí součinnosti má správní orgán povinnost zjišťovat všechny rozhodné skutečnosti. V daném případě se správní orgán spokojil s přiznáním k dani z příjmů právnických osob za rok 2020 a s údaji z rozvahy a z výkazu zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2020. Žádné další hodnocení neprováděl, a to navzdory skutečnosti, že měl další možnosti pro komplexní posouzení majetkové situace a namítaného likvidačního charakteru ukládané pokuty. V řízení vedeném pod sp. zn. 31 A 26/2021 krajský soud na základě žádosti žalobce přiznal žalobě ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. odkladný účinek, neboť dospěl k závěru, že pokuta ve výši 180 000 Kč by pro něj mohla znamenat citelnou újmu. Tyto skutečnosti byly žalovanému v době vydání napadeného rozhodnutí již známy z titulu jejího účastenství v uvedeném řízení.
35. Majetkové poměry musí správní orgán hodnotit ke dni rozhodování o uložení sankce (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133). Nejsou rozhodující majetkové poměry, které zde existovaly v době spáchání přestupku. Správní orgán musí vycházet z aktuálního stavu majetkových poměrů. Žalovaný nicméně vycházel z údajů rozhodných ke dni 31. 12. 2020 a zcela tak rezignoval na požadavek na hodnocení aktuálních majetkových poměrů žalobce.
36. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

37. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že nevytýká žalobci zpoplatnění služby, nýbrž to, že spotřebitele neseznámil s cenou služby. Spotřebitelé měli šanci se tuto informaci dozvědět pouze v případě, že učinili řadu úkonů vedoucích k registraci a poté, co vyplnili kontaktní formulář u inzerované nemovitosti. Podle žalovaného není důvod zabývat se v tomto řízení okolnostmi věci projednávané pod sp. zn. 31 A 26/2021. Konstatoval, že žalobce si z předchozího případu nevzal ponaučení a informace o ceně služby spotřebitelům nadále řádně nesděloval.
38. Žalobce dále zaměňuje jednotlivé skutky. Žalovaný částečně zrušil prvostupňové rozhodnutí pro skutek, kterého se žalobce měl dopustit řádným neinformováním o ceně služby na internetových stránkách www.milionovy-prodej.cz/vyhledani-nemovitosti. To ovšem neznamená, že by se žalobce nedopustil zbylých skutků, jimiž porušil § 12 zákona

o ochraně spotřebitele. Žalobce argumentoval dostupností informací o ceně na stránkách *www.s-drazby.cz*. Na tyto stránky se však spotřebitelé dostali až po vyplnění kontaktního formuláře na internetových stránkách *www.realitymix.cz* a *www.reality.idnes.cz* a přes odkazy zaslané v e-mailu. K nabídce služby nicméně došlo již inzeráty a nejpozději v tomto okamžiku měli být spotřebitelé transparentně seznámeni se zpoplacením služby.

39. Žalovaný se vyjádřil rovněž k argumentaci žalobce jeho úspěchy v soukromoprávních sporech se spotřebiteli. Správní orgán, kromě toho, že posuzuje jednání z jiného úhlu pohledu než soud v občanskoprávním řízení, vychází převážně z vlastních zjištění. Není tak odkázán na důkazy, které mu strany sporu předloží. Počítá s tím, že by mohl narazit na protiprávní jednání, a proto zaznamenává všechny rozhodné skutečnosti. Spotřebitel, který prohlíží realitní inzerci, nedokumentuje každý svůj úkon. Nepočítá s tím, že se v budoucnu dostane do sporu s žalobcem, který po něm bude požadovat úhradu služeb, o kterých třeba ani neví, že je čerpal a že s žalobcem uzavřel smlouvu. V okamžiku, kdy dojde na soudní spor, spotřebitel stěží s odstupem měsíců doloží, jak vypadal inzerát, na který reagoval, přes kolik odkazů se dostal k registračnímu formuláři apod.
40. Podle žalovaného žalobce také ve výčtu soudních rozhodnutí zapomněl zmínit rozsudek Okresního soudu v Bruntále ze dne 16. 2. 2022, č. j. 17 C 248/2021 – 141. Soud v tomto případě zamítl jeho žalobu právě s odůvodněním, že spotřebitelku náležitě neinformoval o tom, že si objednáva placenou službu. Soud mimo jiné podpůrně argumentoval i nedodržením povinností prodávajícího obsažených v § 12 zákona o ochraně spotřebitele. Je zřejmé, že ne všechny soudy dávají žalobci v soukromoprávních sporech za pravdu. Každý případ je posuzován individuálně a vždy záleží na tom, jaké důkazy strany sporu předloží.
41. Žalovaný následně uvedl, že odkaz na § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele není novou právní kvalifikací, jak se mylně domnívá žalobce. Ustanovení pouze obsahuje definici odborné péče, tedy pojmu, který je uveden v definici nekalé obchodní praktiky v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Způsob, jakým žalobce rozsudek spotřebitelům prezentoval, je bez dalšího vysvětlení značně zavádějící. Pokud měl v úmyslu na podporu svého nároku argumentovat rozsudkem, měl spotřebitelům poskytnout úplnou informaci o tom, jaká věc v něm byla řešena. Přesto žalobce prezentoval rozsudek důrazně za použití tiskacích písmen tak, že spotřebitel musí požadovaný poplatek uhradit, neboť na něj má žalobce s odkazem na daný rozsudek nárok.
42. Ve své argumentaci k porušení § 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele žalovaný vycházel z čl. 16 písm. a) směrnice o právech spotřebitelů, který byl transponován do § 1837 písm. a) občanského zákoníku. Jedná se o speciální ustanovení k ochraně spotřebitele a musí být aplikováno tak, jak je v zákoně stanoveno. Nelze tedy z těchto požadavků slevit s odkazem na žalobcem citovanou judikaturu k projevům vůle obecně. Spotřebitel se souhlasem s plněním před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy připravuje o jedno z nejvýznamnějších práv, která mu náleží a slouží k jeho ochraně v případě distančně uzavíraných smluv. Je tedy na místě trvat na tom, aby byl spotřebitel samostatně seznámen s tím, že prodávající má zájem plnit před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy, aby byl poučen o ztrátě práva na odstoupení od smlouvy a následně, aby projevils svůj výslovný souhlas. Pouhé učinění registrace s možností rozkliknout si odkaz na aukční podmínky, v nichž je souhlas

předformulován, nelze považovat za dodržení podmínek dle § 1837 písm. a) občanského zákoníku.

43. Skutečnost, že žalobce eviduje cca 52 700 žadatelů o jeho služby, nemění nic na tom, že počet spotřebitelů upozorňujících na sporné jednání je alarmující. Mezi žadateli o služby jsou i ti, kteří podali žádost jen v domněnku, že kontaktují makléře prodávajícího nemovitost, nikoli že poptávají služby žalobce. Žalobce neustále poukazuje na kontrolu z roku 2019 a uvádí, že žalovaný mění své odborné názory. Mezi tímto okamžikem a kontrolami v posuzované věci v květnu 2021 ovšem uběhly téměř dva roky, během nichž žalovaný opakovaně vysvětloval, že spotřebiteli musí být od samého počátku zřejmé, že je mu nabízena zpoplatněná služba a za jakou cenu.
44. K argumentaci žalobce registračním formulářem pro založení zákaznického účtu v katastru nemovitostí žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně doplnil, že případné obdobné protiprávní jednání jiného prodávajícího nezpůsobuje, že by nemělo být postiženo protiprávní jednání žalobce. K přiloženým printscreenům reklam uvedl, že je z nich jasně patrné, že se jedná o reklamu na určité produkty. Lze předpokládat, že pokud spotřebitel na tyto reklamy klikne, bude přesměrován na stránky, kde mu budou poskytnuty standardní informace o vlastnostech propagovaného produktu a ceně. V posuzovaném případě však žalobce oslovoval spotřebitele prostřednictvím inzerátů na prodej nemovitostí, kde nijak neuváděl, že spotřebiteli nenabízí nemovitost, nýbrž pouze zpoplatněné informace o ní. To představuje zásadní rozdíl oproti zmíněným reklamám.
45. Ve vztahu k výši registračního poplatku žalovaný uvedl, že hodnotil čistě, zda je výdaj v dané výši velkým výdajem z pohledu běžného spotřebitele bez ohledu na hodnotu poskytnutého plnění. Pokud kvůli netransparentnímu informování o ceně služby žalobce požaduje uhradit po spotřebiteli registrační poplatek, ačkoliv si není vědom, že by si nějakou službu v této výši objednal, zasáhne tato skutečnost jeho hospodaření výrazněji, než pokud by se jednalo o nechtěný produkt v řádech desítek korun. Pokutu ve výši 1 200 000 Kč považuje za odpovídající povaze a závažnosti protiprávního jednání, neboť se jednalo nejen o opakované porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele, ale současně o spáchání dalších přestupků spočívajících v porušení zákazu užívání nekalých obchodních praktik.
46. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

47. Žalobce na toto vyjádření reagoval replikou, ve které nad rámec již uvedeného sdělil, že primárním účelem příslušné právní úpravy v § 12 zákona o ochraně spotřebitele a § 13 odst. 2 zákona o cenách je to, aby spotřebiteli prezentovaná konečná cena byla doložitelná a nezměnitelná. Vznik právní úpravy se datuje do doby, kdy docházelo k prodeji zboží primárně v provozovně (prodejně) prodávajícího, nikoliv prostřednictvím internetu. Výklad ustanovení je třeba provést vždy dle konkrétních podmínek. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005 – 30, kterým žalovaný argumentuje, není na tuto věc přílehlavý, neboť se týká označování zboží v prodejně (lékárně), v níž nebyly ceny ani na zboží ani na regále se zbožím, ale byly zjištěné pouze přes zadání kódu zboží čtecímu zařízení na infopanelu. Při prodeji

zboží v prodejně (navíc v lékárně a v dané době) totiž označování zboží pouze prostřednictvím čtečky obvyklé nebylo.

48. Pokud by názor žalovaného ohledně zveřejnění ceny služby u reklamní inzerce měl obstát, pak by u každé realitní inzerce, u každého reklamního banneru musela být uveřejněna cena výrobku, či služby. Což není reálné a v praxi to nikdo nečiní (viz doložené reklamní bannery jako důkaz v rámci samotné správní žaloby). Z vyjádření žalovaného je zřejmé, že u klasické reklamy na jiné výrobky a služby připouští možnosti několika kliknutí a přesměrování na webové stránky, kde jsou zájemci poskytnuty další informace o produktu a cenách. Jde přitom o stejnou situaci jako v případech žalobce, který je za svoji činnost opakovaně trestán. Žalobce se v žádném případě neprezentuje jako samotný, výhradní prodejce, což je zřejmé jak z textu inzerce pro exekuční nemovitosti, tak z textu inzerce pro insolvenční nemovitosti. Z hlediska právní úpravy je zpřístupnění ceníku prostřednictvím prokliku nutno považovat za rovnocenné tomu, když je ceník přílohou e-mailu, v němž podnikatel činí finální nabídku spotřebiteli na poskytování služby (tj. oferta na uzavření smlouvy).
49. Dle žalobce žalovaný nesprávně vykládá skutkový stav týkající se informace o rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 28. 1. 2021 i ustanovení § 4 odst. 4 ve spojení s § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Žalobce má za to, že žádnou argumentaci, v níž obhajuje právo na úhradu ceny za již poskytnutou službu, nelze považovat za klamavou praxi dle § 4 zákona o ochraně spotřebitele. Jakákoliv argumentace podnikatele ohledně toho, zda právo na zaplacení již poskytnuté služby dle v minulosti uzavřené smlouvy vzniklo, totiž nemůže podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, resp. není k takovému narušení způsobilé.
50. Pokud by mělo být odkazování na rozhodnutí soudu nekalým jednáním, nemohl by podnikatel účinně hájit svá práva, a to ani v rámci soudního řízení. Nelze též odhlédnout od toho, že zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), v § 142a stanoví pro vznik práva věřitele (žalobce) na náhradu nákladů řízení povinnost odeslat dlužníkovi (žalovanému) před podáním žaloby výzvu k plnění. Tato výzva k plnění přitom musí vedle informace o dluhu obsahovat i upozornění na to, že nebude-li povinnost plněna, bude se žalobce domáhat jejího splnění u soudu. Z uvedeného lze dovozovat, že upozornění dlužníka na to, že se věřitel svých práv u soudu úspěšně domáhá (tj. hrozba soudem včetně upozornění na rizika spojená s jeho neúspěchem ve sporu) je zákonem předpokládané, resp. dokonce vyžadované jednání.
51. Žalovaný nesprávně vykládá rovněž ustanovení § 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ohledně sdělení, že případné odstoupení od smlouvy nemá vliv na nárok na poplatek, neboť byl dán souhlas se zasláním dokumentů před uplynutím ochranné lhůty. Žalovaný zde vychází z nesprávného (nemístně rozšiřujícího) výkladu § 1837 písm. a) občanského zákoníku, neboť dovozuje, že spotřebitel musí souhlas vyslovit samostatně. Pokud by měl zákonodárce za to, že má být souhlas spotřebitele, res. sdělení (poučení) ze strany podnikatele „kvalifikované“, nic mu nebránilo zakomponovat takový požadavek přímo do zákona.
52. I pokud by v konkrétním jednotlivém případě žalobce nesprávně v rozporu s § 1837 písm. a) občanského zákoníku zajistil souhlas spotřebitele, šlo by o pochybení již v rámci kontraktačního procesu s každým jednotlivým spotřebitelem, nikoliv o pochybení v rámci navazující e-mailové komunikace. Toto pochybení by přitom muselo být správním

orgánem zkoumáno v každém jednotlivém případě uzavřené smlouvy s každým jednotlivým spotřebitelem. V případě zjištění pochybení ze strany žalobce by tomu musel odpovídat i popis skutkového stavu, který je mu kladen za vinu. K tomu nicméně správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepřistoupili.

V. Posouzení věci krajským soudem

53. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný udělili k takovému projednání věci souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.
54. Soud nejprve stručně shrne podstatu skutkově související věci, kterou projednával pod sp. zn. 31 A 26/2021 (část *V.A* rozsudku), a zhodnotí, zda je nyní napadené rozhodnutí přezkoumatelné (*V.B*). Předmětem sporu v nyní projednávané věci je zejména otázka, zda žalobce porušil informační povinnost dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele, tj. zda informoval v souladu s cenovými předpisy o zpoplatnění služby poskytované na základě registrace na internetových stránkách *www.s-drazby.cz* a inzerované na webových stránkách *www.realitymix.cz* a *www.reality.idnes.cz* (*V.C*). Dále soud posoudí, zda se žalobce dopustil nekalé obchodní praktiky tím, jakým způsobem v e-mailové komunikaci se spotřebiteli a na webových stránkách informoval o rozsudku vydaném v občanskoprávním sporu v jeho prospěch (*V.D*). Soud také zhodnotí, zda žalobce zajistil výslovný souhlas spotřebitele s plněním před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy, zda jej následně věcně nesprávně informoval o této skutečnosti v e-mailové komunikaci, a zda se tak dopustil klamavého konání (*V.E*). V závěru soud posoudí postup správních orgánů při určování výše pokuty (*V.F*).

V.A Věc vedená pod sp. zn. 31 A 26/2021

55. Soud na úvod stručně shrne podstatu věci, o které rozhodoval v řízení vedeném pod sp. zn. 31 A 26/2021, a to z důvodu její úzké souvislosti s nyní projednávanou věcí.
56. Správní orgán I. stupně provedl u žalobce kontrolu dne 28. 8. 2019. Předmětem této první kontroly bylo rovněž dodržování ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Správní orgán I. stupně již v tomto případě zjistil porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 13 odst. 2 zákona o cenách (a také porušení § 14 zákona o ochraně spotřebitele, neboť žalobce nezpřístupnil úplnou povinnou informaci o subjektu mimosoudního řešení sporů). Za porušení těchto povinností správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč příkazem na místě.
57. Dne 9. 9. 2019 se žalobce telefonicky spojil s pracovnící správního orgánu I. stupně, která mu při telefonátu sdělila, že následné změny na internetové stránce jsou dostatečné pro účely dříve porušené povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele. Tato pracovnice uvedla, že ceník je umístěný přehledně, je jasný a není důvod, aby si jej spotřebitelé nepřčetli.
58. Poté u žalobce proběhla druhá kontrola dne 30. 9. 2019, a to za účelem šetření dalších podnětů spotřebitelů. V protokolu o kontrole ze dne 1. 10. 2019 správní orgán nejprve konstatoval, že žalobce zjednal nápravu přehlednějším zpřístupněním ceníku služeb včetně registračního poplatku. Poté ovšem provedl došetření ke dni 6. 11. 2019 a změnil svůj závěr, že žalobce odstranil nedostatky v informování spotřebitele o zpoplatnění služby. V dodatku k protokolu ke kontrole ze dne 6. 11. 2019 namísto toho konstatoval,

že k přehlednějšímu zpřístupnění ceníku zboží a služeb nedošlo dostatečným způsobem. Spotřebitel musí učinit úkon ke zjištění ceny zboží, neboť musí v rámci registrace rozkliknout odkaz aukčních podmínek. Pokud aktivně nerozklikne odkaz, není s cenou seznámen.

59. Správní orgán I. stupně proto s žalobcem zahájil správní řízení, v němž původně uložil pokutu ve výši 950 000 Kč. Nicméně toto rozhodnutí žalovaný zrušil. Shledal totiž, že prvostupňový správní orgán nevypořádal námitku týkající se zmíněné telefonické konzultace a současně přezkoumatelně nevyložil, proč považoval za přiměřené uložení pokuty ve výši 950 000 Kč. V dalším řízení správní orgán I. stupně uloženou pokutu snížil na 180 000 Kč. Jako výraznou polehčující okolnost shledal právě skutečnost, že pracovnice správního orgánu žalobci při telefonickém hovoru sdělila, že ceník je jasný, přehledný a není důvod, aby si jej spotřebitelé řádně nepřčetli. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, které však již žalovaný zamítl. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 30. 3. 2023, č. j. 31 A 26/2021 – 176.

V.B Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

60. Soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti nyní napadeného rozhodnutí. Žalobce namítl, že žalovaný se řádně nevypořádal s navrženými důkazními prostředky a s jeho argumenty.
61. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24, a ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63).
62. Žádný z uvedených nedostatků soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal. Z odůvodnění jsou jednoznačně zřejmá skutková zjištění a jejich hodnocení z pohledu ustanovení dopadajících na informování spotřebitele o ceně služeb a z pohledu ustanovení zakazujících užívání nekalých či klamavých obchodních praktik. Soud podotýká, že žalobce vymezil námitku nepřezkoumatelnosti velmi obecně, aniž by rozvedl, jaký konkrétní argument či důkazní návrh žalovaný nevypořádal. Přičemž námitky nepřezkoumatelnosti se zřetelně stírají spíše do polemiky s dílčími závěry správních orgánů. Výjimku představuje tvrzení, že žalovaný neuvedl žádnou úvahu ve vztahu k otázce, zda žalobce zjednal nápravu v informovanosti spotřebitelů v souladu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele dle pokynů a doporučení žalovaného. Je však zřejmé, že k této skutečnosti se žalovaný i správní orgán I. stupně vyjádřili a vysvětlili, proč nepovažují provedené úpravy za dostatečné (str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí). K námitce postupu dle pokynů a doporučení žalovaného jako takové se soud vyjádřil již v rozsudku č. j. 31 A 26/2021 - 176. V tomto rozsudku soud vysvětlil, proč správní orgány postupovaly správně, jestliže k pokynům žalovaného přihlížely pouze při určení výše pokuty. V nynějším řízení pak tato okolnost již postrádá relevanci a není na místě k ní přihlížet.

63. Správní orgány se dle názoru soudu dostatečně vypořádaly i s jednotlivými důkazními návrhy žalobce. Žalobce výslovně neoznačil konkrétní důkaz, který žalovaný či správní orgán I. stupně neměli provést. Soud tedy pouze obecně konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odkazy žalobce na civilní rozsudky, v nichž soud rozhodoval mimo jiné o nárocích žalobce na zaplacení registračního poplatku (viz str. 15). Reagoval také na důkazní návrh formulářem k založení zákaznického účtu pro dálkový přístup ke katastru nemovitostí a uvedl, proč se nejedná o skutkově totožnou situaci (viz str. 16). Stejně tak vyložil, proč nepovažuje za relevantní skutečnost, že žalobce eviduje ročně mnohonásobně vyšší počet žadatelů o služby oproti jednotkám stěžovatelů, a proč tedy neprovedl důkaz znaleckým posudkem (viz str. 14). Stručně se také zabýval argumentací žalobce ohledně spotřebitelské organizace dTest a ohledně poškozujících vyjádření spotřebitelů ve skupinách na sociální síti Facebook (str. 12). Lze proto uzavřít, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

64. K postupu správních orgánů při určování výše uložené pokuty se soud vyjádří v části V.F.

V.C K porušení povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele

65. Podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele *je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.*

66. Podle § 13 odst. 2 zákona o cenách *je prodávající povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak.*

67. Podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele *se prodávající dopustí přestupku tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12 téhož zákona.*

68. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že způsob, jakým žalobce poskytoval informaci o tom, že je určitá registrace (resp. na ni navazující služba) zpoplatněna, není v souladu s citovanými ustanoveními. Správní orgány správně poukázaly na skutečnost, že spotřebitel se na internetové stránky *www.s-drazby.cz* dostává přes standardní inzerát na realitním serveru (v tomto případě *realitymix.cz* a *reality.idnes.cz*). Z protokolů o kontrole plyne, že ještě před tím, než se spotřebitel vůbec dostal k vyplnění registračního formuláře, nebyl na žádném místě informován o tom, že by měl interakci s realitní inzercí přistoupit k jednání o objednání zpoplatněné služby. V inzerátu totiž nebyla obsažena informace o ceně žalobcem poskytované služby, natož o tom, jakou službu zamýšlí poskytnout. Informaci o zpoplatnění a ceně žalobce neuvedl ani v následné e-mailové komunikaci vzešlé z vyplnění kontaktního formuláře na realitním serveru. První příležitost pro spotřebitele, jak se může seznámit s informací o zpoplatnění, nastává až ve třetím kroku (po přesměrování na stránky žalobce pomocí odkazu v e-mailu). Spotřebitel však tuto skutečnost zjistí v úplném závěru registračního formuláře, poté, co již vyplnil veškeré kontaktní údaje. Také v tomto kroku však nadále chybí informace o konečné ceně služby, kterou spotřebitel pomocí registrace závazně objednává.

69. Nemůže obstát ani argumentace žalobce, dle níž je proces informování o zpoplatnění a ceně služby stejný na internetových stránkách *www.s-drazby.cz*, jako na internetových stránkách *www.milionovy-prodej.cz/vyhledani-nemovitosti*. Krajský soud má za to, že z informací na webu *www.milionovy-prodej.cz/vyhledani-nemovitosti* zcela jednoznačně

vyplývá, že jeho prostřednictvím žalobce nabízí zpoplatněnou službu. Cena této služby je přitom uvedena ještě před jakýmkoliv dalším úkonem spotřebitele na hlavní straně (byť je konkrétní částka součástí delšího odstavce). To ve spojení s uvedením ceníku na horní liště, užitými jazykovými formulacemi jako „Vyhledáme pro vás...“, „jednoduché zadání poptávky emailem zde“, „zadat poptávku, registrace do systému vyhledání-nemovitosti.cz“ nevzbuzuje pochybnosti ve spotřebiteli, který vstoupí na tento web, o tom, že žalobce nabízí službu, která je zpoplatněna.

70. Jak soud již shrnul výše, podobné indicie naprosto absentovaly ve dvou krocích, jimiž žalobce směřoval spotřebitele na své webové stránky v rámci skutků, které žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil. Cena služby nebyla uvedena v inzerátu na realitním serveru ani v e-mailu, který žalobce následně zasílal spotřebiteli, pokud na inzerát reagoval. Informace o zpoplatnění je uvedena až v závěru registračního formuláře, přičemž platí, že informaci o ceně služby ani v této fázi žalobce neuvedl. Takto nastavený proces oslovení spotřebitelů, který se vymyká běžné nabídce produktů v prostředí internetu, nelze akceptovat. Průměrný spotřebitel neočekává, že za registraci zaplatí, nebyl-li o tom jakkoli informován při prvotních dvou „kontaktech“ s nabídkou žalobce. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani dostupnost ceníku v horní liště webové stránky, neboť spotřebitel již v této fázi nutně nepředpokládá, že objednáva placenou službu. Očekávání ve vztahu k jakékoliv platbě se zásadně snižují s dalšími na sebe navazujícími kroky, kterými žalobce vyvolává ve spotřebiteli dojem, že se nejedná o zpoplatněnou službu, a to jednoduše tím, že informaci o zpoplatnění nikde neuvádí. Po spotřebiteli v takovém případě nelze požadovat, aby racionálně a důvodně očekával, že projevuje zájem o placenou službu, natož aby očekával, že za registraci zaplatí částku ve výši 5 000 Kč.
71. Proces, který žalobce nastavil, tak nejenže neposkytuje do posledního kroku (do potvrzení registrace) informaci o konečné ceně, ale spotřebitele v úvodních dvou krocích naopak vede k důvodnému předpokladu, že nečiní objednávku placené služby. Není proto podstatné izolované uvedení ceníku v horní liště webové stránky *www.s-drazby.cz* a slova „ZPOPLATNĚNA“ v závěru registrace, pakliže celkový sled kroků, cesta na tyto webové stránky a celkové vyznění prvotní komunikace žalobce vůči spotřebitelům neumožňují učinit si důvodný úsudek o zpoplatnění a ceně poptávané služby. Nejedná se tedy o předání informací spotřebiteli jasným a srozumitelným způsobem [čl. 6 odst. 1 písm. e) směrnice o právech spotřebitelů a § 1811 občanského zákoníku].
72. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že není jednoduché uvádět cenu ve fázi, v níž se spotřebitel seznamuje s prvotními informacemi, protože si teprve následně vybírá, zda a jakou službu zvolí. Z inzerátů na realitních serverech nevyplývá, že by si spotřebitel vybíral, zda a jakou službu zvolí. Spotřebitel má možnost pouze „kontaktovat makléře“, jímž je žalobce, přičemž tento prvotní kontakt postupně vede až k placené registraci. Stejně tak jako žalobce informuje o původu informací o nemovitosti v popisné části inzerátu, může naprosto transparentně a explicitně uvádět, jaké služby poskytuje, včetně konečného vyčíslení ceny.
73. Soud podotýká, že není pravdou, že by v předchozím řízení správní orgány vytýkaly žalobci toliko absenci informace o zpoplatnění služby. Z odůvodnění rozhodnutí, které byly předmětem přezkumu v řízení vedeném pod sp. zn. 31 A 26/2021, zřetelně plyne, že správní orgány spatřovaly porušení zákona v neuvedení informace o zpoplatnění a také konečné ceny služby. To vše v kontextu kroků spotřebitele, které počínaly již na

realitních serverech. Pokud tedy žalobce tvrdí, že neví, jak více informovat spotřebitele o konkrétních cenách za své služby, než tučně zvýrazněným slovem „ZPOPLATNĚNA“, soud má za to, že napadená rozhodnutí v tomto směru nabízí jednoznačný návod. Pokud má žalobce záměr podnikat v této oblasti a nabízet své služby spotřebitelům, je na něm jako na profesionálovi, aby zajistil dostatečné informování v souladu s příslušnými právními předpisy.

74. Žalobce byl povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi. Ze stavu internetových stránek zachycených ke dni 4. 5., resp. 17. 5. 2021 je nicméně zřejmé, že taková informace zde kompletně absentuje. Spotřebitel se s ohledem na českou právní úpravu a právo EU považuje za smluvní stranu, která je zvláště chráněna. Nyní posuzovaný skutek se týká ochrany spotřebitele v oblasti poskytování služeb, konkrétně problematiky řádného informování spotřebitele o ceně nabízené služby. Podle konstantní judikatury nelze po spotřebiteli spravedlivě požadovat, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je cenou konečnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 3 As 37/2005 - 59). Ačkoliv v uvedeném rozsudku soud posuzoval skutkově odlišnou věc, je patrné, že informování o ceně je posuzováno spíše přísně a je kladen důraz na transparentní a kompletní sdělení prodávajícího. V jiném rozsudku soud konstatoval, že informace o ceně musí být spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující k jejímu zjištění (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005 - 30). Přestože tento závěr soud uvedl ve vztahu ke zboží vystavenému v lékárně, neexistuje dle soudu žádný zásadní důvod, proč by tento závěr nebylo možné vztáhnout i na informaci o ceně služby, a to zvláště v prostředí internetu při uzavírání distančních smluv.
75. K ochraně spotřebitele dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele se vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 2. 2015, č. j. 7 As 152/2014 - 28. Konstatoval, že „[...] *že ochrana podle ust. § 12 zákona o ochraně spotřebitele je spotřebiteli poskytována již v okamžiku jeho prvního kontaktu s nabídkou prodávajícího, neboť cena je výchozí a určující informací, jež dále determinuje postup spotřebitele při výběru zboží.*“ Není tedy pochyb o způsobu, jímž je třeba nahlížet na posuzovanou povinnost prodávajícího i v nyní posuzované věci.
76. Tato povinnost nachází svůj odraz rovněž v právní úpravě ochrany spotřebitele na úrovni evropského práva. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. 10. 2011, o právech spotřebitelů (dále jen „směrnice o právech spotřebitelů“), stanoví v článku 6 informační povinnost prodávajících v případě smluv uzavíraných na dálku a mimo obchodní prostory. Prodávající je dle tohoto ustanovení povinen před tím, než je spotřebitel vázán smlouvou uzavřenou na dálku či odpovídající smluvní nabídkou, poskytnout spotřebiteli jasným a srozumitelným způsobem celkovou cenu včetně daní, nebo pokud z povahy zboží či služby vyplývá, že cenu nelze rozumně stanovit předem, způsob jejího výpočtu a případně i veškeré další poplatky (...) [čl. 6 odst. 1 písm. e) směrnice o právech spotřebitelů]. Pokud tedy žalobce tvrdí, že zveřejněním ceníku, předmluvní a smluvní dokumentace v aukčních podmínkách splnil povinnost dle § 13 zákona o cenách, nelze mu přisvědčit. Postup, jaký zvolil žalobce, neposkytoval spotřebiteli žádnou informaci o zpoplatnění služby v prvních dvou krocích objednávkového procesu. Spotřebitel nebyl řádně informován ani o její výsledné ceně.

Postup žalobce proto nelze považovat za jasný a srozumitelný. Spotřebitel v okamžiku prvního kontaktu s nabídkou ani v okamžiku registrace neměl informaci o tom, že projevuje zájem o placenou službu, resp. kolik za tuto službu zaplatí.

77. Na tomto závěru nemohou nic změnit ani žalobcem citované rozsudky Okresního soudu v Hradci Králové. Ačkoliv žalobce tvrdí, že tato pravomocná rozhodnutí hovoří v jeho prospěch, opomíjí skutečnost, že soud neposuzoval otázku, zda žalobce splnil své veřejnoprávní povinnosti vůči spotřebiteli. Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že se soud v rozsudku ze dne 28. 1. 2021, č. j. 10 C 251/2020 - 45, zabýval pouze tím, zda došlo k platnému uzavření smlouvy a ke vzniku povinnosti spotřebitele uhradit cenu služby. Nijak ale nehodnotil, zda žalobce informoval spotřebitele o placené službě v souladu s veřejnoprávními právními předpisy, jak to provedly správní orgány a nyní i soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Protože v rozsudku ze dne 5. 3. 2019, č. j. 12 C 238/2018 - 45, okresní soud posuzoval vrácení aukční jistoty po účasti v dobrovolné aukci (s bezplatnou registrací), považuje krajský soud tento rozsudek za irrelevantní k posouzení předmětu sporu v nynější věci.
78. K odkazu na formulářovou žádost o založení zákaznického účtu v Katastru nemovitostí se již dostatečně vyjádřil žalovaný a vypořádal, že z něho plyne informace o zpoplatnění. Krajský soud proto tento důkaz nemusel provádět a podotýká, že případné (ne)dostatečné informování o ceně služby na internetových stránkách jakýchkoliv jiných prodávajících nemá vliv na to, zda sám žalobce v konkrétním případě svou zákonnou povinnost porušil či ne.
79. Žalobce také nyní poukazuje na okolnosti, které provázely kontroly, které byly předmětem řízení vedeného pod sp. zn. 31 A 26/2021. Soud stručně konstatuje závěr učiněný v tomto řízení, tedy že tyto skutečnosti nemohly vést k liberaci žalobce. V rozsudku ze dne 30. 3. 2023, č. j. 31 A 26/2021 - 176, zdejší soud podrobně vyložil důvody, pro které k tomuto závěru dospěl, a plně na ně odkazuje i ve vztahu k námitkám uplatněným v této věci.

V.D K porušení povinnosti dle § 4 odst. 1 a 4 zákona o ochraně spotřebitele (nekalá obchodní praktika)

80. V následujících odstavcích se soud vyjádří k námitkám, jimiž žalobce zpochybňuje, že jednáním popsaným v bodu 3 odůvodnění rozsudku naplnil znaky nekalé obchodní praktiky.
81. Zákon o ochraně spotřebitele stanoví v § 4 odst. 1, že „[o]bchodní praktika je nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejím působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny.“
82. Z citovaného ustanovení vyplývá, že aby mohla být určitá obchodní praktika posouzena jako nekalá, je nezbytné naplnění dvou kritérií:
- i) jednání musí být v rozporu s požadavky odborné péče a
 - ii) podstatně narušuje nebo je způsobilé narušit ekonomické chování spotřebitele.
83. Odbornou péčí se podle § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele rozumí „úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli

rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti“, podstatným narušením ekonomického chování je pak podle § 2 odst. 1 písm. s) téhož zákona „použití obchodní praktiky, která významně zhoršuje schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí, což vede k tomu, že učiní rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil“.

84. Krajský soud se i v tomto případě ztotožnil s hodnocením správních orgánů. Žalobce podle názoru soudu nepostupoval s odbornou péčí, neboť způsob, jakým prezentoval rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové, nelze považovat za poctivý a odpovídající zásadě dobré víry. Žalobce bezpochyby může informovat o rozsudcích, které byly vydány ve sporech týkajících se jeho činnosti, musí to však v takovém případě učinit transparentním způsobem.
85. Žalobce rozsudek doprovázel tímto sdělením: „OKRESNÍ SOUD V HRADCI KRÁLOVÉ ROZHODL DNE 28. 1. 2021 ŽE PROVOZOVATEL WEBU S-DRAŽBY.CZ MÁ NÁROK NA REGISTRAČNÍ POPLATEK 5.000,- Kč. TÍMTO PRAVOMOCNÝM SOUDNÍM ROZHODNUTÍM BY MĚLO BÝT VE VĚCI JASNO. ČOI JIŽ BYLA O TOMTO SOUDNÍM ROZHODNUTÍ TÉŽ INFORMOVÁNA A PŘEDPOKLÁDÁME, ŽE SE BUDE PŘI SVÉM VÝKLADU PRÁVA DRŽET SOUDNÍHO ROZHODNUTÍ, KTERÉ JE JEDINÉ ZAVAZUJÍCÍ. ...“
86. Z této citace je zřejmé, že má ve spotřebiteli navodit pocit, že i v jeho případě by okresní soud rozhodl tak, že je povinen registrační poplatek uhradit. Podle krajského soudu se nejedná o pouhou informaci o právním názoru soudu a zveřejnění celého znění soudního rozhodnutí. Žalobce šel nad rámec prostého informování a s důrazem na soudní autoritu za použití zvýraznění celého textu na spotřebitele působil tak, aby registrační poplatek uhradil. To krajský soud považuje za zavádějící, nepoctivé a v přímém rozporu se zásadou dobré víry v jeho činnost - tedy v rozporu s požadavkem odborné péče.
87. S tím je neoddělitelně spjata i potenciální narušení ekonomického chování spotřebitele. Podle § 2 odst. 1 písm. s) zákona o ochraně spotřebitele taková praktika může vést k tomu, že spotřebitel učiní rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Jedná se tedy o ohrožovací delikt a postačí, pokud jednání žalobce bylo způsobilé chování spotřebitele narušit. K faktickému ovlivnění dojít nemusí. Není proto podstatné tvrzení žalobce, že k úhradě poplatku došlo pouze u dvou z celkově třinácti spotřebitelů, z jejichž podnětů správní orgány vycházely. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že žalobce informoval o rozsudku nesprávným způsobem, neboť jím zamýšlel navodit ve spotřebiteli pocit, že také on by v eventuálním soudním sporu neuspěl, a tím jej dovést k úhradě registračního poplatku. Tento úmysl je pro soud bez důvodných pochybností zjevný a nezavdává pochybám o potenciálu narušit rozhodnutí spotřebitele.
88. Jestliže žalobce tvrdí, že pokud by mělo být odkazování na rozhodnutí soudu nekalým jednáním, nemohl by podnikatel účinně hájit svá práva, a to ani v rámci soudního řízení, nelze s ním souhlasit. Pokud podnikatel zamýšlí hájit svá práva soudní cestou, může nepochybně jakkoli rozvíjet argumentaci obsažnou v soudních rozhodnutích, u nichž předpokládá, že svědčí v jeho prospěch. V obchodní komunikaci se spotřebitelem však musí pečlivě vážit způsob, jakým to činí, neboť je povinen postupovat v souladu s požadavky odborné péče a obecně v souladu s právními předpisy stanovenými na ochranu spotřebitele.

89. Žalobce také poukázal na to, že občanský soudní řád stanoví v § 142a povinnost odeslat dlužníkovi před podáním žaloby výzvu k plnění. Podle žalobce je tedy upozornění spotřebitele na to, že se věřitel domáhá svých práv úspěšně u soudu, zákonem vyžadované jednání. K tomu soud pouze podotýká, že není důležité, že žalobce v e-mailové komunikaci mohl spotřebitelům zasílat předžalobní výzvu. To, že se jednalo o výzvu předvídanou zákonem, totiž nemůže ospravedlnit způsob, jakým žalobce informoval o rozsudku okresního soudu. Žalobce také proto není sankcionován za e-mailovou komunikaci se spotřebitelem (jejímž obsahem je i předžalobní výzva), nýbrž za to, že na svých webových stránkách, na které v komunikaci odkazuje, rozsudek okresního soudu vykládal zavádějícím způsobem.

V.E Porušení § 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (klamavé konání)

90. Klamavého konání se žalobce dopustil tím, že v e-mailové komunikaci se spotřebiteli uvedl, že *„Případné odstoupení od smlouvy nemá vliv na nárok na poplatek, jelikož ve smluvní dokumentaci jste odsouhlasil jako klient skutečnost, že žádáte o zaslání dokumentů před uplynutím ochranné lhůty.“* Podle žalovaného však spotřebitel neposkytl výslovný souhlas předpokládaný v § 1837 písm. a) občanského zákoníku. Souhlas byl uveden (předformulován) pouze v dokumentech *Sdělení před uzavřením smlouvy* a *Smlouva o poskytnutí služeb v rámci exekuční dražby*. Ty byly sice spotřebiteli přístupné před uzavřením smlouvy jako součást aukčních podmínek, ale jejich znění spotřebitel v rámci registrace výslovně neodsouhlasil. Jde tedy o věcně nesprávnou a nepravdivou informaci, která mohla spotřebitele vést k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.
91. Žalobce se naproti tomu domnívá, že za výslovný souhlas lze považovat právě samotný úkon registrace. Souhlasem se rozumí jakýkoliv svobodný, konkrétní, informovaný a jednoznačný projev vůle. Registrace podle žalobce představuje projev vůle, který vyžaduje pozitivní kroky ze strany spotřebitele - vyplnění registračních údajů a provedení registrace.
92. Soud se v této části zabýval především tím, zda žalobce vyžádal od spotřebitele souhlas s poskytnutím plnění před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy v souladu s příslušnou právní úpravou. Od posouzení této otázky se totiž odvíjí i následné hodnocení jednání žalobce v e-mailové komunikaci se spotřebiteli, jak jej soud popsal výše.
93. Podle § 1837 písm. a) občanského zákoníku *spotřebitel nemůže odstoupit od smlouvy o poskytování služeb, jestliže byly v plném rozsahu poskytnuty; v případě plnění za úplatu, pouze pokud započalo s předchozím výslovným souhlasem spotřebitele před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy a podnikatel před uzavřením smlouvy poučil spotřebitele, že poskytnutím plnění zaniká právo odstoupit od smlouvy*. Obdobně viz též čl. 16 písm. a) směrnice o právech spotřebitelů.
94. V případě plnění za úplatu tedy zákon předpokládá výslovný souhlas spotřebitele, má-li dojít k poskytnutí plnění ještě před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy.
95. Žalovaný vycházel při výkladu pojmu „výslovný souhlas“ z *Pokynů k výkladu a uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU o právech spotřebitelů* („výkladové pokyny“). Podle výkladových pokynů by výraz „výslovný souhlas“ měl být vykládán tak, že předpokládá pozitivní kroky ze strany spotřebitele. Jako příklad se uvádí zaškrtnutí políčka na internetových stránkách. Naopak použití předem

zaškrtnutého políčka nebo ustanovení ve všeobecných obchodních podmínkách by pravděpodobně tyto požadavky splňovat nemělo.

96. K tomu soud podotýká, že ačkoliv se jedná o dokument, který není právně závazný, nelze jeho význam opomenout. Výkladový pokyn vydaný Evropskou komisí poskytuje důležité informace o smyslu a účelu právní úpravy z pohledu navrhovatele příslušné právní úpravy, a plní tedy obdobnou úlohu jako důvodová zpráva k návrhu zákona v rámci vnitrostátního legislativního procesu. Přestože tedy nejde o závazný právní předpis, plní důležitou roli, je-li třeba užít teleologického a historického výkladu práva. Pro příkladné užití výkladových pokynů soud odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52. V tomto rozsudku soud podpůrně použil výkladové pokyny, stejně jako to učinil žalovaný v posuzované věci. Obzvláště v situaci, kdy právní předpis neobsahuje konkrétní definici pojmu „výslovný souhlas“, považuje soud použití výkladových pokynů za účelné, a to bez ohledu na jejich právní nezávaznost.
97. Podle čl. 6 odst. 1 písm. k) směrnice o právech spotřebitelů před uzavřením smlouvy na dálku poskytne obchodník *jasným a srozumitelným způsobem* informace mimo jiné o tom, za jakých okolností ztrácí své právo odstoupit od smlouvy [obdobně též dle § 1811 odst. 1, odst. 2 písm. g) občanského zákoníku]. Toto ustanovení má zajistit, aby spotřebiteli byly před uzavřením smlouvy sděleny jak informace, které se týkají smluvních podmínek a důsledků uzavření smlouvy, umožňující spotřebiteli rozhodnout se, zda s obchodníkem smlouvu uzavře, tak informace nezbytné pro řádné plnění této smlouvy, a především pro výkon jeho práv (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. října 2020, *Möbel Kraft*, C-529/19, bod 26 a zde citovaná judikatura).
98. Podle Ústavního soudu je jedním z projevů zásady poctivosti (§ 6 občanského zákoníku) například to, že smluvní ujednání ve spotřebitelských smlouvách musí mít dostatečnou velikost písma, nesmějí být výrazně menší než okolní text a nesmějí být umístěna v oddílech, které vzbuzují dojem nepodstatného charakteru. K tomu Ústavní soud doplnil, že „*obchodní podmínky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složité formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou [...]*“ (nález ze dne 11. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 3512/11).
99. Právní úprava tedy vyžaduje, aby podnikatel činil sdělení jasným a srozumitelným způsobem. Nad rámec toho však vyžaduje, aby se tak stalo v případě ztráty práva na odstoupení od smlouvy s „výslovným souhlasem“. Z toho nelze než dovodit, že zákon vyžaduje vyšší kvalitu informace ze strany podnikatele, než je tomu u běžných ujednání ve spotřebitelských smlouvách, a současně k tomu stanoví požadavek určité formy souhlasu ze strany spotřebitele.
100. Dobrovolné vzdání se práva odstoupit od smlouvy po poskytnutí plnění představuje nestandardní ujednání. Tímto ujednáním spotřebitel ztrácí jedno z nejdůležitějších práv, které mu ze závazků ze smluv uzavíraných na dálku plyne. Lze důvodně předpokládat, že průměrný spotřebitel si je vědom svého práva odstoupit od smlouvy v příslušné lhůtě a předpokládá, že toto právo má. Po spotřebiteli nicméně nelze vyžadovat, aby v případě plnění ve formě služby předpokládal, že uskutečněním plnění před uplynutím lhůty o

toto základní právo přichází. Aby spotřebitel o této skutečnosti získal dostatečné povědomí a bral ji v potaz při svém obchodním rozhodnutí, právní předpisy stanoví formu „výslovného souhlasu“. Soud je tedy názoru, že je plně v souladu se smyslem a účelem příslušné právní úpravy, aby takový souhlas spotřebitel dal ve formě vyšší kvality, než jen pouhým odsouhlasením aukčních podmínek (které obsahují odkaz na dokumenty, v nichž lze nalézt toto poučení).

101. Žalobce totiž informoval o ztrátě práva tím způsobem, že před učiněním registrace spotřebitele odkazoval na aukční podmínky. V nich bylo možné nalézt odkazy na dokumenty s názvem *Sdělení před uzavřením smlouvy* a *Smlouva o poskytnutí služeb*. Teprve tyto dokumenty obsahovaly formulaci, že „[z]ájemce souhlasí s poskytnutím plnění před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy [...] Bere na vědomí sdělení, že po odeslání dražební vyhlášky a znaleckého ocenění k příslušné exekuční dražbě (zahájení plnění) nemá právo od smlouvy odstoupit.“ Citované sdělení žalobce uvedl v obou dokumentech v delším souvislém odstavci textu, z něhož neplynulo, že by měl obsahovat takto významné ujednání. Nelze rovněž odhlédnout od toho, že jak k předmluvnímu sdělení, tak ke smlouvě se spotřebitel musel dostat přes několik kroků.
102. To soud považuje za nedostatečné s ohledem na skutečnost, že právní úprava vyžaduje, aby byla informace poskytnuta jasným a srozumitelným způsobem a ze strany spotřebitele schválena „výslovným souhlasem“. Spotřebitel v tomto případě neměl žádný prostor souhlas poskytnout, přičemž samotné ujednání bylo skryto v obsáhlém odstavci textu.
103. Žalobce se v tomto dílčím kroku (v rámci žalovaným vymezeného skutku) dopustil klamavého opomenutí ve smyslu § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Podle tohoto ustanovení se za klamavé opomenutí považuje mimo jiné to, pokud prodávající zatají nebo poskytne nejasným, nesrozumitelným nebo nejednoznačným způsobem podstatné informace, pokud to vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Takovou podstatnou informací je dle odst. 3 téhož ustanovení rovněž informace o právu na odstoupení od smlouvy nebo ukončení závazku a podmínky jejich uplatnění (obdobně též čl. 7 odst. 2 směrnice o nekalých obchodních praktikách).
104. Klamavé opomenutí žalobce následně vedlo ke klamavému konání ze strany žalobce v e-mailové komunikaci se spotřebiteli (§ 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele). V této části se soud plně ztotožňuje s hodnocením žalovaného. Tedy pokud spotřebitel nemohl výslovně poskytnout souhlas s plněním před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy, informace obsažená v e-mailové komunikaci o tom, že spotřebitel již pozbyl toto právo, byla věcně nesprávná a nepravdivá. Spotřebitel tak mohl učinit rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Žalovaný správně odkázal na § 1829 odst. 2 občanského zákoníku, který stanoví v případě absence řádného poučení o právu odstoupit od smlouvy a o jeho podmínkách, že spotřebitel může od smlouvy odstoupit do jednoho roku a čtrnácti dnů ode dne počátku běhu lhůty. Nesprávné tvrzení žalobce tedy mohlo vést spotřebitele k tomu, že nevyužili práva odstoupit od smlouvy, ačkoliv jim nadále svědčilo.
105. Přestože žalobce tvrdí, že žalovaný do skutku nezahrnul právě i nedostatek výslovného souhlasu spotřebitele, není tomu tak. Ačkoliv žalovaný výslovně nepojmenoval toto jednání žalobce jako klamavé opomenutí, v jeho hodnocení je toto implicitně obsaženo a

také popis skutku počíná právě již pochybením v rámci kontraktačního procesu. Není podstatné, že se správní orgán detailně nezabýval dílčími kontraktačními procesy s jednotlivými spotřebiteli, neboť celý kontraktační proces důkladně zachytil v protokolu o kontrole. Soud má za to, že popis skutkového stavu plně odpovídá zjištěním správních orgánů.

V.F Výše uložené pokuty

106. V následující části se soud zabývá námitkami zpochybňujícími výši uložené sankce. Žalobce uloženou pokutu ve výši 1 200 000 Kč považuje za nepřiměřenou, neboť je mnohonásobně vyšší než původně uložená pokuta ve výši 1 000 Kč. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 5. 2019, č. j. 57 A 11/2013 - 320, dle něhož lze považovat za nepřiměřené již devítinásobné zvýšení sankce. Nesouhlasí také s hodnocením kritérií, k nimž správní orgány přihlédly při ukládání sankce. Hodnocení hledisek pro stanovení výše pokuty považuje za neurčité, neodpovídající okolnostem daného případu a v důsledku toho za nepřezkoumatelné. Uvedl, že poplatek 5 000 Kč není citelným zásahem do rozpočtu spotřebitele, neboť ten zamýšlí investovat do nemovitostí až v řádech milionů Kč. Nesouhlasí také s tím, že mohl jednoduchým způsobem zajistit informaci o zpoplatnění. Klientům nabízí několik druhů služeb, některé i zdarma, které se však časem rozrůstají, a každá služba má rozdílné poplatky a odměny.
107. Krajský soud především podotýká, že závěry obsažené v žalobcem citovaném rozsudku nelze aplikovat v této věci. Uvedl-li Krajský soud v Plzni, že devítinásobné zvýšení pokuty je nepřiměřené, učinil to na základě porovnání s opakovaným zvýšením uložené sankce v jiné referenční věci, která se týkala totožného přestupku. Vycházel tak z určité praxe správních orgánů v trestání příslušného přestupku. Tuto úvahu navíc Krajský soud v Plzni vyslovil v rámci moderace výše uložené pokuty. Pro takový postup ale v nynější věci nejsou splněny podmínky (a žalobce ani nepodal návrh na moderaci pokuty).
108. Rozdíly mezi posuzováním zákonnosti uložené sankce a uvážení správního orgánu při stanovení výše sankce se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Například v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, uvedl, že *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publikovaný pod č. 225/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz).“*
109. Podle názoru krajského soudu správní orgány nepřekročily zákonem stanovené meze uvážení, nevybočily z nich, ani správní uvážení nezneužily. Správní orgány ukládaly úhrnnou pokutu, přičemž jako nejzávažnější shledaly přestupek dle § 24 odst. 7 písm. k)

zákona o ochraně spotřebitele. Za tento přestupek bylo možné uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč [§ 24 odst. 17 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele (ve znění účinném do 5. 1. 2023)]. Pokutu tedy uložily zcela v mezích právní úpravy. Soud má za to, že správní orgány dostatečně a přesvědčivě odůvodnily, z jakých důvodů uložily pokutu právě v této výši a jakými úvahami se řídily. Žalovaný hodnotil závažnost protiprávních jednání a zohlednil i způsob a okolnosti spáchání skutků. Pokud například nepřičetl k tíži ani nehodnotil ve prospěch následek přestupků dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, i tuto skutečnost v odůvodnění uvedl. Zároveň neopomněl uvést, které skutečnosti přičetl ve prospěch a naopak v neprospěch. Ačkoliv si zcela jistě lze představit ještě podrobnější a konkrétnější odůvodnění pokuty, celkově z rozhodnutí žalovaného vyplývá, proč uložil právě takovou pokutu v tomto konkrétním případě. Žalovaný se neomezil na pouhé konstatování zákonných kritérií. Pokud již některé z kritérií uvedl, je z rozhodnutí jednoznačně patrné jeho hodnocení a vztah k individuálním skutkovým okolnostem posuzované věci. Soud má tedy za to, že žalovaný postupoval plně v souladu se závěrem obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 - 68, který žalobce citoval v doplnění žaloby.

110. Soud se plně ztotožňuje také s tím, že jako přítěžující okolnost žalovaný vyhodnotil to, že následkem jednání žalobce byl spotřebitel nucen k zaplacení částky ve výši 5 000 Kč. Je-li protiplněním v tomto případě toliko získání informací, o jehož zpoplatnění spotřebitel nebyl dostatečně informován, považuje i soud takový výdaj za vysoký ve vztahu k běžnému spotřebiteli. Bezpředmětné je to, že spotřebitel mohl do budoucna zamýšlet koupit nemovitost a zaplatit za ni částku v řádech milionů Kč. Podstatné je pouze to, že porušením své zákonné povinnosti žalobce způsobil, že spotřebitelé museli uhradit výdaj ve značné a neobvyklé výši. Zde soud poukazuje na skutečnost, že jako přítěžující okolnost je možné posoudit i výdaj spotřebitele v marginální výši (například 15 Kč za službu pojištění zásilky), pokud k jeho zakoupení spotřebitel neposkytl svým vlastním přičiněním souhlas a nevložil jej dobrovolně do internetového nákupního košíku (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2022, č. j. 31 A 36/2020 - 67, nebo obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 15 A 8/2019 - 49).
111. To platí také pro hodnocení žalovaného ve vztahu ke způsobu spáchání přestupku. Soud se ztotožňuje rovněž s tím, že objednávali si spotřebitel službu spočívající v poskytnutí informací, která je zpoplatněna jedinou částkou (bez nutnosti například komplexního výpočtu), mohl žalobce o ceně jednoduše informovat. Jestliže s tímto požadavkem byl seznámen již v rámci předchozího přestupkového řízení, jedná se i dle názoru soudu o závažné opomenutí svědčící o cíleném postupu žalobce, jak se „v mezích zákona“ vyhnout splnění své povinnosti. Je třeba vnímat, že objednání čehokoliv z procesu samotné registrace, aniž by spotřebitel mohl vybírat z určité škály služeb, není dostatečně transparentní a působí značně nepřehledně. Stejně tak jako žalobce informuje o původu informací o nemovitosti v popisné části inzerátu, může transparentně a explicitně uvádět, jaké služby poskytuje, včetně konečného vyčíslení ceny již v inzerátu. Spotřebiteli poté mohl dát například na výběr v samostatném poli registračního procesu, zda má zájem a zpoplatněnou verzi registrace či registraci zdarma a ihned v této souvislosti mohla být uvedena konečná cena. Je nicméně na žalobci, který je profesionálem, aby tuto skutečnost zajistil, pokud chce své služby nabízet na internetových stránkách. Soud souhlasí se žalovaným, který i tuto skutečnost hodnotil k tíži žalobce.

112. Žalobci proto nelze přisvědčit, že by tímto měl žalovaný porušit zákaz dvojího přičítání. Žalovaný nepřičetl k tíži skutečnost, že žalobce neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy, tedy samotné jednání, kterým došlo již k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele. Co žalovaný skutečně přičetl k tíži, bylo to, že žalobce mohl reálně velmi jednoduše uvést informaci o ceně a zpoplatnění služby, o čemž byl informován již při předchozím přestupkovém řízení. Soud tento závěr považuje za plně legitimní a je z něho bez pochyb zřejmé hodnocení žalobcovy nevole k učinění požadovaných změn. K tíži tedy žalovaný přičetl způsob spáchání, který žalovaný vnímal jako opomenutí vysoké intenzity. Soud se s hodnocením tohoto kritéria ztotožnil. Neshledal jej ani nepřezkoumatelným, ani v rozporu se zákazem dvojího přičítání.
113. Žalobce rovněž namítl, že se žalovaný nedostatečně zabýval likvidačním charakterem pokuty. Za zásadní považuje zejména to, že vycházel z neaktuálních informací o majetkových poměrech žalobce. Jednalo se totiž o totožné podklady, které doložil již správnímu orgánu I. stupně ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí.
114. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, že „[s]právní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí“. Osobní a majetkové poměry by měl správní orgán hodnotit ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku spáchání deliktu.
115. Podle soudu správní orgán I. stupně tomuto požadavku dostál. Před vydáním rozhodnutí vyzval žalobce k doložení aktuální majetkové situace a uvedl příklady toho, co lze pro tyto účely doložit. Žalobce zaslal daňové přiznání k dani z příjmu právnických osob za rok 2020 s vybranými údaji z rozvahy a výkazu zisku a ztrát. Správní orgán I. stupně vycházel z údajů obsažených v tomto podání a jejich hodnocení učinil na str. 20 až 21 napadeného rozhodnutí. Přihlédl tedy k osobním a majetkovým poměrům žalobce, jak vyžaduje judikatura.
116. Soud konstatuje, že žalovaný následně nepochybil, pokud se otázkou likvidačního charakteru pokuty zabýval v napadeném rozhodnutí pouze stručně, a to s ohledem na žalobcovu pasivitu (ve vztahu k otázce likvidačního charakteru pokuty). Navzdory tomu, že se správní orgány musí zabývat otázkou, zda uložená pokuta není zjevně likvidační, nejedná se o povinnost absolutní. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2021, č. j. 3 As 150/2021 - 59, správní orgány nemají povinnost v každém jednotlivém případě vyhledávat informace o osobních a majetkových poměrech a rozsáhle je posuzovat. Je to sám pachatel, v jehož zájmu je osvětlit svoje poměry a na likvidační účinek poukázat. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku poukázal na to, že z citovaného usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010 vyplývá povinnost přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům tehdy, *pokud existují indicie stran likvidačního charakteru uložené pokuty* (viz bod [39] usnesení rozšířeného senátu). Rovněž konstatoval, že nelze přehlížet důkazní břemeno pachatele, které jako účastník nese ve vztahu k prokázání jeho vlastních tvrzení.

117. Ani v odvolání žalobce výslovně nenamítl, že by pokuta uložená prvostupňovým rozhodnutím byla likvidační a nedoložil k tomuto tvrzení žádné důkazní prostředky. Žalobce pouze zmínil „šikanózní a likvidační postup správních orgánů“ a poté namítl nepřiměřený nárůst výše pokuty oproti předchozímu řízení. Z odvolání je však patrné, že tvrzení nesměřují proti výši uložené pokuty z hlediska jejího zásahu do majetkových poměrů žalobce, nýbrž vychází spíše z celkového nesouhlasu s věcným posouzením žalobcova jednání jako přestupku (viz str. 5 odvolání). Soud má v takovém případě za to, že vycházel-li žalovaný pouze z dokumentů, které žalobce předložil již správnímu orgánu I. stupně, nepostupoval v rozporu s výše citovanou judikaturou. Žalovaný se vyjádřil k potenciálnímu likvidačnímu charakteru pokuty velice stručně, neboť o této skutečnosti neměl žádné indicie ze strany žalobce. Soud má současně za to, že pokud by žalobce skutečně vnímal svou situaci natolik intenzivně, jak poukázal až v doplnění žaloby, zmínil by tyto skutečnosti nejpozději v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterém správní orgán dospěl k závěru, že uložená pokuta likvidační není. To se však v této věci nestalo. Na likvidační účinky pokuty jako takové žalobce nepoukázal a ke svým poměrům nic bližšího neuvedl. Žalovaný proto nepochybil, pokud obecné tvrzení o likvidačním postupu vypořádal rovněž obecným způsobem a dle podkladů, které měl k dispozici. Také tuto námitku soud shledal nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

118. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
119. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. dubna 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu